

Arrest

nr. 118 549 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten, etnisch Fullah te zijn, en geboren te zijn te Bo op 4 maart 1991. Uw vader liet u eerst schoollopen op een islamschool, daar hij niet wou dat u naar een Engelstalige school ging. Uw moeder bracht u evenwel, tegen de zin van uw vader, naar een Engelstalige secundaire school, waar u uw schoolopleiding genoot. U was reeds sinds uw kindertijd bevriend met een zekere (B.), met wie u samen afsprak om later te trouwen. Op 15 april 2011 kondigde uw vader echter aan dat u zou moeten trouwen met zijn 75-jaar oude werkgever, een zekere (A.K.). Uw vader verbood u eveneens nog school te lopen, en dreigde ermee u te vermoorden

indien u nog naar school zou gaan. Uw moeder wist het evenwel te regelen dat u alsnog zou kunnen deelnemen aan de eindexamens, en u behaalde uw diploma secundair onderwijs in datzelfde jaar, 2011. Uw vader huurde nadien een islamleerkracht in die u de Koran aanleerde, en u leerde hoe u een goede huisvrouw moet zijn. U ging op een dag naar de moskee om er met de ouderen te praten over het huwelijk dat u werd opgedrongen, waarna dezen uw vader benaderden. Uw vader sloeg u, en dreigde u te vermoorden indien u het huwelijk zou weigeren. Het was u verboden het huis te verlaten, en u bleef steeds binnenshuis. Wanneer u op 3 februari 2012 – de dag waarop het huwelijk zou plaatsvinden – naar buiten ging met een emmer, lette er niemand op u, en liep u weg. U ging naar uw jeugdvriend (B.) die eveneens te Bo woonde, en u had die dag seks met (B.). U hoopte dat, indien (B.) u ontmaagde en zwanger maakte, (A.K.) niet langer geïnteresseerd zou zijn in u, en u zo aan het u opgedrongen huwelijk zou kunnen ontsnappen. De volgende dag, 4 februari 2013, kwamen uw broer en moeder u evenwel zoeken bij (B.), en uw broer bracht u onder dwang terug naar huis. U werd alsnog gedwongen te trouwen met (A.K.), en u werd onder dwang meegenomen naar de moskee, waar de imam u en (A.K.) in de echt verbond. (A.K.) vertrok de volgende dag naar de Verenigde Staten, en zei dat hij u bij zijn terugkomst zou komen halen. Twee maanden later, nadat u opgemerkt had dat u zwanger was, vertelde u dit aan uw moeder, en u zei haar dat u geen abortus wilde plegen. Uw stiefmoeder hoorde evenwel dit gesprek, en bracht uw vader op de hoogte. Wanneer uw vader daarop naar huis kwam, sloeg hij uw moeder, en wist u te ontsnappen terwijl uw vader poogde om u neer te schieten. U ging naar een vriendin van u, een zekere Esther, om zich te verschuilen. U belde er naar (B.) en legde hem de situatie uit. Deze suggereerde dat u misschien naar uw nonkel te Conakry in Guinee kon gaan, daar hij steeds gekant was tegen het huwelijk dat u werd opgedrongen. (B.) bracht u nadien naar de plek waar u een minibus vond, die u op 2 april 2013 naar Conakry bracht. Nadat u de volgende ochtend aangekomen was in Conakry, lichtte u uw nonkel in over de situatie. Uw nonkel bracht u onder bij een vriend van hem, een zekere (Be.). Op 20 april 2013 kwam (A.K.), samen met soldaten, naar het huis van uw nonkel om u er te zoeken. Uw nonkels huis werd hierbij overhoop gehaald, en (A.K.) zei aan uw nonkel dat als hij u zou vinden, hij u zou doden. Uw nonkel nam daarop contact met een elaar die u kon helpen om Guinee te verlaten, en die beschikte over een paspoort dat u zou kunnen gebruiken. Op 30 april 2013 verliet u samen met deze smokkelaar per vliegtuig Guinee, en u kwam aan te België op 1 mei 2013. U vroeg de volgende dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers te worden vastgesteld dat het door u geopperde gedwongen huwelijk met (A.K.) helemaal niet geloofwaardig bevonden wordt.

U verklaarde dat uw vader op 15 april 2011 aankondigde dat u zou moeten trouwen met zijn werkgever, een zekere (A.K.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Hij verbood u nog langer school te lopen, verbrandde uw schoolboeken, en dreigde u te doden indien u nog naar school zou gaan. Uw moeder regelde het evenwel met uw leerkracht dat u toch nog aan de examens zou kunnen meedoen. U legde alsnog uw examens af en beëindigde uw secundaire schoolopleiding. Nadien bleef u thuis en werd u onderricht door een islamleerkracht die ingehuurd werd door uw vader. Nadat u op een dag het huis verlaten had, om met de ouderen in de moskee te gaan praten en hen te zeggen dat u niet wou trouwen, gingen de ouderen naar uw vader toe. U werd daarna door uw vader geslagen omdat u niet instemde met het u opgedrongen huwelijk, en uw vader dreigde u te doden indien u het huwelijk zou weigeren. Het was u verder verboden het huis te verlaten. Op de dag waarop het huwelijk zou plaatsvinden – 3 februari 2013 – wist u echter van huis weg te lopen, wanneer u buiten ging met een emmer, en niemand op u lette (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u twee jaar lang wachtte, tot op de dag van het huwelijk, om een poging te ondernemen uw ouderlijk huis te ontvluchten, antwoordde u dat u na de examens steeds moest binnen blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u in al die tijd dan nooit buiten kon gaan, antwoordde u dat u steeds binnen was, met een nikab. Gevraagd hoe het komt dat u gedurende twee jaren niet kon ontsnappen uit uw ouderlijk huis, maar u dan, uitgerekend op de dag van het huwelijk zelf, zomaar kon weglopen terwijl er niemand op u lette, antwoordde u, geenszins verhelderend, dat u, nadat u in 2011 uw examens aflegde, steeds binnen moest blijven en u dan kon ontsnappen omdat u buiten was met die emmer (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U geconfronteerd met de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat u gedurende twee jaren door uw vader thuis werd opgesloten opdat u niet zou weglopen, en er dan niemand op u lette de dag dat u effectief zou moeten trouwen, antwoordde u weinig overtuigend dat u gedurende twee jaren nergens heen ging, en ze het dus niet verwachtten. **Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen reeds afbreuk doen aan het door u geopperde gedwongen huwelijk dat u werd opgedrongen. Immers, u verklaarde dat u niet eerder kon ontsnappen aan het huwelijk dat u**

werd opgedrongen, en uw vader u sloeg, en met de dood bedreigde indien u het huwelijk zou durven weigeren; maar u verklaarde eveneens dat u in het jaar 2011 – nadat uw vader u op de hoogte bracht van het huwelijk, en u, op straffe van dood, verbood om nog langer naar school te gaan – achter de rug van uw vader examens ging afleggen. Verder zou u ook zelf naar de moskee gegaan zijn, in een poging de ouderen te overtuigen op uw vader in te spreken. Bovenstaande verklaringen worden dan ook weinig coherent bevonden, en doen reeds ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de door u geopperde opsluiting in uw ouderlijk huis. Dat u voorts, uitgerekend de dag waarop het huwelijk zou plaatsvinden, niet bewaakt werd, en u zomaar kon weglopen, versterkt enkel deze twijfels. Gevraagd wat uw plan was, nadat u uw ouderlijk huis [na twee jaar opsluiting] ontvluchtte en naar (B.) liep, op de dag dat u gedwongen zou worden te trouwen, antwoordde u, simpelweg en zonder meer, dat u 'gewoon' het huwelijk wou saboteren, zodat u niet met die man zou moeten trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of u dan dacht dat het zou helpen indien u met (B.) naar bed zou gaan, antwoordde u bevestigend. U legde uit dat, als de man met wie u moest trouwen zou ontdekken dat u geen maagd meer was, hij niet meer geïnteresseerd zou zijn. Gevraagd of u dan niet bang was dat uw vader zou ontdekken dat u seks had met iemand anders, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat u niet echt bang was en u dat deed opdat de man waarmee u werd gedwongen te trouwen, niet langer in u geïnteresseerd zou zijn. U gewezen op uw eerdere verklaringen – namelijk dat uw vader u met de dood bedreigde, indien u het huwelijk zou weigeren, en u zelfs met de dood bedreigde indien u nog langer naar school zou gaan – en gevraagd of het dan geen probleem zou zijn indien u met iemand anders seks zou hebben, antwoordde u, weinig overtuigend, dat uw vader dat niet te weten zou komen. U erop gewezen dat, indien de man met wie u moest trouwen, u niet langer zou willen omdat u geen maagd meer was, uw vader dat toch wel te weten zou komen, antwoordde u dat enkel (A.K.) het zou weten, en voegde u er verder aan toe dat deze het wel niet zou zeggen aan uw vader. Gevraagd wat uw plan dan was, wanneer u naar (B.) vluchtte, antwoordde u enkel dat u wou dat (B.) met u zou trouwen, en u daarom wou dat hij u zwanger maakte – hetgeen uw eerdere verklaringen, namelijk dat uw vader niet te weten zou komen dat u geen maagd meer was, uiterst opmerkelijk maakt. Gevraagd of jullie dan niet van plan waren weg te lopen en te schuilen, antwoordde u dat u bij (B.) wou blijven – die, net zoals uw vader, te Bo woont (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) – en voegde u eraan toe dat uw moeder wist dat u en (B.) vrienden waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Opnieuw gevraagd of u er dan niet aan dacht om Bo te verlaten – gezien uw verklaringen dat uw vader u met de dood bedreigde en u dwong te trouwen – antwoordde u, de vraag ontwijkend en geenszins getuigend van doorleefde ervaringen gedurende twee jaar thuis opgesloten te zijn, gedwongen te zijn om te trouwen en met de dood bedreigd in geval van weigering, dat enkel uw moeder afwist van uw vriendschap met (B.), en de anderen het niet wisten. Later tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer, nogal tegenstrijdig aan voorgaande verklaring, dat uw broer wist dat u goed bevriend was met (B.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Opnieuw gevraagd of u er dan niet aan dacht om Bo te verlaten, nadat u naar het huis van (B.) liep, antwoordde u, geenszins overtuigend, en geenszins getuigend van echte, doorleefde, ervaringen van iemand die een haar opgedrongen huwelijk ontvlucht en daarbij haar leven riskeert, dat het huwelijk misschien niet meer zou doorgaan, omdat de man misschien niet langer geïnteresseerd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U eraan herinnerd dat u verklaarde dat uw vader u met de dood bedreigde, indien u het zou weigeren, antwoordde u ontwijkend dat uw vader toch niet zou weten dat u bij (B.) was. U er opnieuw op gewezen dat u verklaarde dat uw vader u zou doden indien u het huwelijk zou weigeren, en u zelfs dreigde te doden indien u nog naar school zou gaan, en u geconfronteerd met de bevreedende vaststelling dat u dan niet bang bent wanneer u, op de dag waarop het huwelijk zou plaatsvinden, wegliep, antwoordde u – geenszins coherent met uw eerdere, hierboven reeds vermelde verklaringen (namelijk dat u niet echt bang was, u dacht dat indien u zwanger zou worden, alles opgelost zou zijn, u gewoon bij (B.) te Bo wou blijven, en u toen niet overwoog om Bo te verlaten) – dat u wist dat uw vader u zou doden maar hij u niet kwam zoeken. U geconfronteerd met de bevreedende vaststelling dat u verklaarde uit schrik voor uw leven weg te zijn gelopen, maar u dan gewoon bij uw vriendje ging slapen en daar bleef, in dezelfde stad, verklaarde u enkel dat u er ging voor bescherming. Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde gedwongen huwelijk. Naast de opgemerkte incoherenties en tegenstrijdigheden, is het immers geenszins aannemelijk dat u - na gedurende een tweetal jaren thuis te zijn opgesloten, en zomaar, op de dag zelf van het u opgedrongen huwelijk, uw huis te hebben ontvlucht, wetende dat uw vader u zou doden – dacht dat een ontmaagding door uw jeugdvriend (B.), en daaropvolgende zwangerschap, al uw problemen zou oplossen, en u zelfs niet overwoog om de stad Bo te verlaten. Indien u werkelijk gedurende een zo lange periode thuis opgesloten zou zijn geworden, en u werkelijk tegen uw wil, en onder doodsb bedreigingen, met een 75-jaar

oude man zou moeten trouwen, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u, wanneer u uiteindelijk het huis weet te ontvluchten, zou overwegen ietwat verder weg te gaan, en niet te plannen om in dezelfde stad te blijven.

Naast het feit dat het hierboven vastgestelde, allerm minst aannemelijke karakter van het door u geopperde asielrelaas, reeds fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, dient tevens vastgesteld dat de door u, op het CGVS afgelegde verklaringen met betrekking tot kernaspecten van het door u geopperde relaas, geenszins overeenstemmen met de door u afgelegde verklaringen hieromtrent, op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u, gevraagd waarom u vreest te worden vermoord door uw vader, dan wel door de man met wie u gedwongen werd te huwen, dat het huwelijk bij u thuis voltrokken werd in uw afwezigheid (zie vraag 5 in 'Vragenlijst CGVS', toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaarde er tevens, gevraagd naar de datum en plaats van uw huwelijk, dat het huwelijk door de ouderraad voltrokken werd op 3 februari 2013, bij u thuis te Bo (zie vraag 16a in 'Verklaring', toegevoegd aan het administratieve dossier). Op het CGVS verklaarde u dat het huwelijk tussen u en (A.K.) voltrokken werd op 4 februari 2013, nadat u van bij A(B.) werd teuggehaald, en dit huwelijk, in uw aanwezigheid, door een imam werd voltrokken in de moskee (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, 14 en 20). U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de DVZ verklaarde dat u op 3 februari gehuwd werd in uw afwezigheid, antwoordde u simpelweg ontkennend en verklaarde u dat het huwelijk pas op de vierde plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, 20). U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de DVZ verklaarde dat uw huwelijk thuis plaatsvond en voltrokken werd door de ouderenraad, antwoordde u, opnieuw simpelweg deze verklaringen ontkennend, dat u op de vierde in de moskee trouwde. Gevraagd hoe het komt dat deze verklaringen dermate verschillend zijn, antwoordde u dat het door de tolk kwam. Voorts verklaarde u op de DVZ dat, wanneer u naar Conakry ging, u naar het huis van uw nonkel in de wijk Cosa ging, en handlangers van (A.K.) u er een week later kwamen zoeken, maar u zich op tijd wist te verschuilen bij een buurvrouw (zie vraag 5 in 'Vragenlijst CGVS', toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat, wanneer u te Conakry was, uw nonkel u meteen onderbracht bij een vriend van hem – bij wie u verbleef tot uw vertrek uit Conakry – en u later van uw nonkel vernam dat uw man [(A.K.)] u, samen met soldaten, kwam zoeken in zijn huis te Conakry (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u – zonder meer, en geen enkele verklaring biedend voor deze frappante tegenstellingen tussen uw verschillende verklaringen – dat (A.K.) samen met soldaten naar het huis van uw nonkel kwam, terwijl u bij de vriend van uw nonkel verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U nogmaals pogend te wijzen op de frappante tegenstrijdigheid, onderbrak u en verklaarde u dat het een slechte vertaling was. Uw verklaring voor bovenstaande frappante tegenstrijdigheden, namelijk dat het te wijten zou zijn aan vertaalproblemen, weet geenszins te overtuigen. Immers, het is ten eerste allerm minst waarschijnlijk dat de door u geopperde vertaalproblemen aanleiding zouden geven tot meerdere, danig verschillende verklaringen – dit terwijl de overige verklaringen dan wel juist vertaald zouden zijn – en ten tweede merkte u – bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd of u nog vragen heeft – op dat, met betrekking tot het gehoor op de DVZ, er enkele zaken verkeerd neergeschreven werden, met name de schrijfwijze van de naam van de man waarmee u moest trouwen (hetgeen evenwel niet meteen op een zuiver vertaalprobleem lijkt te wijzen), en dat u enkel bevriend was met de persoon die u zwanger maakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd of het interview op de DVZ voor het overige goed verlopen is, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat alles goed ging.

U gevraagd hoe uw man eigenlijk op de hoogte kwam van het feit dat u zich in Conakry bevond, antwoordde u dat uw vader hem had opgebeld om dat te zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd hoe uw vader dat wist, antwoordde u dat uw stiefmoeder hem dat zei. Gevraagd hoe zij dat dan wist, antwoordde u eerst vaagweg dat ze het wist 'omdat ze het aan mensen vroeg'. Gevraagd wie dat dan aan haar zei, antwoordde u dat uw stiefmoeder naar uw vriendin (E.) ging, haar vroeg waar u was, en dat (E.) haar vertelde dat u naar Conakry ging. Gevraagd of (E.) van de situatie op de hoogte was, en van het feit dat uw vader u wou doden, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom ze dan uw stiefmoeder vertelde waarheen u vluchtte, antwoordde u, geenszins overtuigend, dat ze het aan uw stiefmoeder en niet aan uw vader zei. U erop gewezen dat (E.) toch ook wel kon weten dat uw stiefmoeder dat aan uw vader kon zeggen, antwoordde u warrig en uw eerdere verklaringen plots wijzigend, dat (E.) het aan uw stiefmoeder zei, maar u niet zeker bent of (E.) het aan uw stiefmoeder zei. U verklaarde voorts dat (E.) het niet aan uw stiefmoeder zei, (E.) de situatie kende, en zij het niet zou zeggen. U gevraagd waarom u dan daarvoor verklaarde dat (E.) het vertelde aan uw stiefmoeder, antwoordde u vaagweg dat uw stiefmoeder dat zei. U verklaarde dat uw stiefmoeder naar de compound ging en uw vader zei dat u

in Conakry was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd hoe uw stiefmoeder dan wist dat u in Conakry was, antwoordde u dan weer **dat uw stiefmoeder wist dat uw nonkel tegen het u opgedrongen huwelijk was, en u dus naar Guinee kon gaan. Gevraagd of uw stiefmoeder dan zelf bedacht dat u mogelijks naar Guinee ging, antwoordde u bevestigend.** Gevraagd wat (E.) met dit alles dan te maken heeft, antwoordde u dat u het niet kan zeggen, en voegde u er dan aan toe dat het uw stiefmoeder was die zei dat (E.) het haar had verteld. **Het dient vastgesteld dat de wijze waarop u uw antwoorden aanpast naar gelang de vragen die u worden gesteld, en naar gelang de bevreemdende aspecten van uw verklaringen waarmee u werd geconfronteerd, en de wijze waarop u de door u op de DVZ afgelegde verklaringen simpelweg ontkent, geenszins weet te overtuigen, en enkel verder afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook absoluut geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.**

U legde geen enkel document neer ter staving van de door u geopperde identiteit en nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat ter ondersteuning van haar verzoekschrift gelden: machtsoverschrijding, te weten de schending van de interne motivering van administratieve rechtshandelingen en de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur. In een enig middel beroept verzoekster zich nog op de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur", van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "van de manifeste appreciatiefout" en van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster voert aan dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de context, in het bijzonder "een gemeenschap uit Sierra Leone gekneed [sic] van traditie en godsdienst", een autoritaire vader die alle dingen beslist alsook verzoeksters jonge leeftijd en het feit dat zij steeds te midden van dit alles heeft geleefd.

Waar het CGVS aanvoert dat haar gedwongen huwelijk niet bestaat, preciseert verzoekster dat het CGVS geen rekening hield met het feit dat zij (A.K.) als haar oom aanziet. Slechts wanneer de dag van het huwelijk was bepaald, heeft de vrees zich "belichaamd" en begreep verzoekster dat haar vader "tot het einde van de dingen zou gaan". Voordien geloofde zij dat de bedreigingen van haar vader nutteloos zouden blijven dankzij de tussenkomst van haar moeder en van de gemeenschap. Verzoekster wijst ook op de chronologie van de verschillende gebeurtenissen. Eerst kondigt haar vader aan de familie aan dat hij zijn dochter met zijn werkgever, de machtige (A.K.), zal laten trouwen. Na verzoeksters weigering, verbiedt haar vader haar om haar school nog te bezoeken en bedreigt hij haar met de dood. Verzoeksters moeder zorgt ervoor dat haar dochter haar examens toch nog kan afleggen en biedt haar dus een tijdelijke "bescherming". Verzoekster had bovendien "geen concrete oplossing van vlucht" en geen geld om naar ergens te vluchten. Het CGVS heeft echter geen vragen gesteld over dit onderwerp. Verzoekster probeerde eveneens om de hulp van de ouderen te krijgen, "maar de vader kampeerde op zijn positie". Verzoekster legde nog uit dat haar vader een nieuwe familievergadering hield eind januari 2013, waar hij zijn wil bevestigde om zijn dochter te laten trouwen en aankondigde dat het huwelijk voorzien was voor 3 februari. Daar begreep verzoekster dat haar vader niet van gedachten zou veranderen en zij ontsnapte zodra zij niet meer in het oog werd gehouden. Dat verzoekster nog niet eerder probeerde te ontsnappen, wordt verklaard doordat het risico van het huwelijk nog niet werd "belichaamd", doordat zij een tijdelijke bescherming van haar moeder genoot en doordat zij geen enkele mogelijkheid van ontsnapping had.

Ook wat betreft de huisopsluiting en de vlucht binnen dezelfde stad, heeft het CGVS volgens verzoekster geen rekening gehouden met de context. Verzoekster is immers zeer jong en was angstig door het idee met een man te moeten trouwen die haar grootvader zou kunnen zijn. Zij heeft heel haar leven in een traditionele en vrome gemeenschap geleefd en heeft nooit haar stad verlaten. Zij ging naar

de persoon die haar het meest in staat scheen om haar te kunnen helpen, met name haar geliefde. Met betrekking tot verweerders reactie stelt verzoekster: *“De bestuursautoriteit lijkt naast de plaat, en niet omvat de bodem van het dossier.”* Verzoekster heeft niet geprobeerd om aan een ernstig gevaar te ontsnappen door naar een persoon te vluchten in wie zij vertrouwen had, en door een laatste actie te proberen het huwelijk te vermijden.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en deze op het CGVS, voert verzoekster aan dat zij op het CGVS er spontaan op heeft gewezen dat er bij haar eerste interview vertaalproblemen waren. Het was echter niet mogelijk om al meteen te zeggen wat slecht vertaald werd. Het CGVS beweert dat een vertaalprobleem niet tot verschillende versies kan leiden, terwijl de aard zelf van een vertaalprobleem juist tot het bestaan van verschillende versies leidt. Dat verzoekster verklaarde dat, afgezien van dit vertaalprobleem, alles goed verliep, betekent enkel dat de hoorzitting normaal is verlopen. Wanneer verzoekster op de DVZ bovendien spreekt van 3 februari 2013 als datum van haar huwelijk, heeft zij het over de initiële datum voor de ceremonie, die, aangezien zij gevlucht was, op 4 februari plaatsvond. Aangezien het interview op de DVZ zeer kort is, kon zij niet de hele geschiedenis uitleggen. Waar verzoekster op de DVZ over “oom (Be.)” sprak, wijst zij erop dat dit geen biologische oom is, maar een vriend van haar biologische oom. Er is dan ook volgens verzoekster geen sprake van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de DVZ en op het CGVS.

Waar het CGVS overweegt dat verzoekster haar antwoorden zou aanpassen volgens de vragen over de wijze waarop haar echtgenoot wist van haar verblijf in Conakry, wijst verzoekster erop dat zij in Conakry verbleef en daar dus niet getuige kon zijn van gesprekken die honderden kilometers verderop plaatsvonden en dat zij alle informatie die zij had van haar oom ontving. Hij heeft haar uitgelegd dat haar stiefmoeder wist dat verzoekster in Conakry was want zij zou dit aan (E.) gevraagd hebben. Het waren de woorden van haar stiefmoeder, maar verzoekster was van niets zeker. Het is mogelijk dat de stiefmoeder erin geslaagd is om (E.) onder druk te zetten. Verzoekster legt uit dat haar stiefmoeder *“zich zou eraan getwijfeld hebben, want zij wist dat zijn oom tegen dit geforceerde huwelijk was”*. Het is ook mogelijk dat verzoeksters vader en echtgenoot zelf onderzoek gedaan hebben en zelf haar schuilplaats hebben gevonden.

Verzoekster stelt nog dat zij vervolgd werd daar zij tegen haar wil moest trouwen, hetgeen binnen verschillende categorieën valt: politiek lidmaatschap, godsdienst of lid van een zekere sociale groep, met name de vrouwen. Het risico van vervolging blijft actueel, want haar vader en echtgenoot blijven haar zoeken en hebben (B.) voor een bepaalde tijd in de cel gezet.

2.2.1. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekster de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, stelt de Raad vast dat verzoekster noch aanduidt welk beginsel van behoorlijk zij juist geschonden acht, noch de wijze waarop dit beginsel geschonden zou zijn. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou (kunnen) geschonden hebben.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op

motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel document ter staving van haar asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster stelt dat zij sinds de aankondiging van het huwelijk in 2011 niet vluchtte omdat pas in januari 2013 duidelijk werd dat het huwelijk zich ook werkelijk zou voltrekken, merkt de Raad op dat dit niet te rijmen is met verzoeksters verklaringen waaruit blijkt dat haar vader een autoritaire figuur is, zoals zij in onderhavig verzoekschrift bevestigt: *“een autoritaire vader die voor alle dingen beslist”*. Daarenboven verwijst zij tevens naar de door traditie en godsdienst doordrongen gemeenschap waarin zij leefde. Aldus kon verzoekster wel degelijk aannemen dat het aangekondigde huwelijk werkelijk zou doorgaan. Dat haar moeder een tijdelijke vorm van bescherming kon bieden aangezien zij ervoor zorgde dat verzoekster, tegen de wil van haar vader, haar examens nog kon afleggen, doet hieraan geen afbreuk. Op hulp van de gemeenschap kon verzoekster evenmin rekenen, aangezien deze haar vader niet op andere gedachten wist te brengen. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster gedurende twee jaar geen verdere actie onderneemt om het gedwongen huwelijk te ontvluchten. Dat zij geen geld en geen concrete oplossing had, is evenmin een afdoende verklaring. Verzoekster had immers tijd genoeg om een oplossing te vinden. Bovendien wist zij op de dag van haar huwelijk, 3 januari 2013, plots wel wat zij kon doen: vluchten naar (B.) en met hem een kind verwekken. Aangezien verzoekster sinds de aankondiging van het huwelijk nog naar de moskee ging om de ouderen te vragen met haar vader te onderhandelen en zij haar examens nog kon afleggen (*nota bene* in een school waarvan haar vader niet langer wilde dat zij ernaartoe ging), kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering dat zij van 2011 (de aankondiging van het huwelijk) tot 2013 (de dag van het huwelijk) thuis zat en niet buiten ging of kon gaan. Dit klemmt des te meer daar verzoekster op de dag van haar huwelijk zonder problemen met een emmer naar buiten zou gelopen zijn en vervolgens naar (B.) kon vluchten.

Waar verzoekster verwijst naar haar jonge leeftijd, naar haar angsten en naar het feit dat zij nog nooit haar stad verlaten had, dient opgemerkt dat al deze elementen haar er niet van weerhouden hebben om naar Conakry en uiteindelijk zelfs alleen naar België te vluchten terwijl zij zwanger was. De Raad ziet dan ook niet in waarom deze elementen haar zouden verhinderen om in haar eigen land van herkomst, zo snel mogelijk na de aankondiging van het huwelijk, zich te begeven naar een plaats buiten haar woonplaats. Dat verzoekster pas op de dag van haar huwelijk vluchtte naar een bij haar familie gekende schoolvriend in dezelfde stad is dan ook niet aannemelijk en doet afbreuk aan de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dit klemmt des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij niet bang was wanneer zou uitkomen dat zij met (B.) seks had gehad (gehoorverslag CGVS, p. 17), hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met haar verweer dat zij uit angst niet eerder actie kon ondernemen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS, voert verzoekster aan dat zij op het CGVS er spontaan op heeft gewezen dat er bij haar eerste interview vertaalproblemen waren. Het was echter niet mogelijk om al meteen te zeggen wat slecht vertaald werd. De bestreden beslissing wijst er echter terecht op dat verzoekster bij aanvang van haar gehoor op het CGVS enkel vermeldde dat op de DVZ de naam van haar echtgenoot verkeerd geschreven werd en dat zij met (B.) enkel bevriend is. Wanneer verzoekster vervolgens tijdens haar gehoor geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden van haar verklaringen met deze op de DVZ, riep zij opnieuw vertaalproblemen bij de DVZ in en stelde zij: *"Ik wist niet dat dat er stond. Wat daar stond, is niet wat ik zei. Ik zou het al meteen gezegd hebben"* (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat verzoekster niet zou geweten hebben op welke wijze haar verklaringen op de DVZ werden neergeschreven, is niet aannemelijk aangezien haar deze verklaringen op de DVZ werden voorgelezen en zij ze ondertekende en daarmee uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 11, p. 4). Bovendien vond het gehoor op de DVZ plaats op 7 mei 2013 en het gehoor op het CGVS op 21 augustus 2013, zodat zij ruimschoots de tijd had om haar verklaringen zoals die op de DVZ werden neergeschreven, te verifiëren.

Verzoekster stelt dat wanneer zij op de DVZ spreekt van 3 februari 2013 als datum van haar huwelijk, zij het heeft over de initiële datum voor de ceremonie, die, aangezien zij gevlucht was, op 4 februari plaatsvond. Verzoekster verklaarde op de DVZ: *"Op 03/02/13 werd het huwelijk bij ons thuis voltrokken in mijn afwezigheid."* en dat dit door de ouderenraad werd gedaan (administratief dossier, stuk 11, p. 4 en verklaring 16a). Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster echter dat zij op 4 februari 2013 naar de moskee werd gebracht, alwaar het huwelijk door een imam werd voltrokken (gehoorverslag CGVS, p. 7, 14 en 20). Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot een kernelement van haar asielrelaas maken dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit asielrelaas. Daarnaast verklaarde verzoekster op de DVZ dat zij op tijd bij een buurvrouw van haar oom in Conakry kon schuilen wanneer handlangers van haar echtgenoot langskwamen bij deze oom (administratief dossier, stuk 11, p. 4). Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat haar oom haar na haar aankomst in Conakry meteen bij een vriend van hem onderbracht en dat zij achteraf vernomen had dat haar echtgenoot samen met soldaten bij haar oom was langs geweest (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat (Be.) niet haar biologische oom is, maar een vriend van haar oom, doet geen afbreuk aan het feit dat zij op de DVZ stelde dat zij bij haar oom verbleef en bij een buurvrouw kon schuilen op het moment dat handlangers van haar echtgenoot bij haar oom langskwamen, terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij bij een vriend van haar oom verbleef en pas achteraf vernam dat haar echtgenoot met soldaten bij haar oom langskwam. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster haar verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling omtrent de wijze waarop haar echtgenoot wist dat zij in Conakry was, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS